

882-1
Sazecek Václav
Lulavoc 40
P. Lovosice

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. - Číslo 3

V Zlatci dne 20. ledna 1950

Cena 3 Kčs

ДЕЛО ЛЕНИНА НЕПОБЕДИМО

Каждая наша победа на фронте мирного труда — лучший памятник Ленину!

Двадцать первого января 1924 года, в 6 часов 50 минут вечера перестало биться пламенное сердце гениального вождя и учителя мирового пролетариата Владимира Ильича Ленина.

Жизнь Ленина нельзя оторвать от жизни и деятельности ВКП(б), от истории революционной борьбы международного пролетариата.

В революционном движении Владимир Ильич берет участие с 17 лет и с тех пор всю свою жизнь без остатка отдает делу служения народу. В этот период капиталистический мир вступал в новую эпоху — эпоху империализма. По-новому вставали вопросы организации пролетарской партии, вопросы стратегии и тактики борьбы рабочего класса. Центр революционной борьбы перемещался в Россию. Здесь назревала величайшая народная революция. В этот исторический момент выступил Ленин высоко поднявший и понёсший дальше боевое знамя Маркса и Энгельса. Он пророчески писал тогда: „История поставила теперь перед нами ближайшую задачу, которая является революционной из всех ближайших задач пролетариата какой бы то ни было другой страны. Осуществление этой задачи, разрушение самого могучего оплота не только европейской, но также и азиатской реакции сделало бы русский пролетариат авангардом международного революционного пролетариата.“ (Ленин. соч. т. IV, ст. 382)

„Помните, любите изучайте Ильича, нашего учителя, нашего вождя“.

Сталин

Это понимание новой эпохи лежало в основе ленинского плана построения партии.

Ленин явился инициатором и организатором первой революционной марксистской газеты „Искры“, которая в борьбе с многочисленными врагами марксизма строила партию и готовила грядущую революцию в России.

Под руководством Ленина была создана стальная партия большевиков — партия нового типа, которая повела массы на штурм капитализма.

Ленин непосредственно руководил революцией 1905 года и гениально обобщив опыт этой революции сделал его достоянием международного пролетариата.

По инициативе Ленина партия большевиков поставила во главе революционной борьбы в России верного друга и соратника Ленина И. В. Сталина.

Ленин совместно со Сталиным создал „Правду“ замечательную большевистскую газету, воспитавшую и воспитывающую сотни тысяч передовых и самоотверженных борцов за революцию.

В период первой империалистической войны Владимир Ильич ясно видел, что эта война с громадной быстротой приближает революцию. В 1917 году он возвращается после долгих лет изгнания в Россию. Гигант революционной мысли и воли занял свое место, чтобы развернуть титаническую борьбу за победу социалистической

Мы каждое слово Твое бережём.

Для нас оно — луч,

для врагов оно — гром.

Цена твоих слов на деле высока, как в знойной пустыне вода родника, мудрейший из всех, Ты как солнце горел, ты солнечным сердцем планету согрел. Миллионам, кто в горе и бедности жил, ты к счастью дорогу прямую открыл.

И детям, и внукам, и правнукам враз как старший в роду, я оставляю наказ: Учитесь у мудрого Ленина жить, народ до последнего вздоха любите, умеете все силы и волю отдать тому, кого Ленин как друга ценил, тому, кого Сталиным мир весь зовёт, в ком солнечный ленинский гений живёт.

Джамбул

революции в России. Тогда на весь мир зазвучал голос вождя возвещавший о начале новой эры в истории человечества — эры пролетарских революций и диктатуры пролетариата.

После Октябрьской социалистической революции с необыкновенной яркостью проявился государственный гений Ленина. Он создает первое в мире советское государство — СССР. Обогащает марксизм учением о государстве нового типа, в котором хозяином является сам народ.

Вместе со Сталиным Ленин организовал стальную Красную Армию которая отстояла социалистическое отечество СССР от всех врагов и спасла свободололюбивые народы от фашистских варваров, сохранив предпосылки для прогрессивного развития человечества.

С именем Ленина связаны все самые важные достижения и победы Советского Союза. Нет ни одной отрасли знания, какой бы великий корифей науки не обогатил. Ленин пополнил идейное богатство марксизма, возвел его на высшую ступень — Он творец ленинизма.

Знамя Ленина поднял и понёс дальше Сталин — великий продолжатель дела Ленина. Под его руководством народы СССР высоко несут над всем миром сияющий факел коммунизма.

Под знаменем Ленина и под водительством Сталина миролюбивые народы света сплачивают свои ряды в борьбе против империалистических поджигателей войны за мир во всем мире. Лагерь свободы и демократии, прогресса и цивилизации растёт и крепнет.

Ленин живет в сердцах трудящихся всего мира.

Имя Ленина, его дела и учение переживут века и тысячелетия.

Дело Ленина непобедимо!

З. Зарибницкая

МЫ ПОМНИМ ДЕНЬ...

Мы помним день, печальный день
меж днями,
Как слезы с неба падал чистый снег.
В большой стране, засыпанной
снегами,
Скончался самый мудрый человек.
Джамбул

Od pluhu k traktoru

Pluh byl ve velké vážnosti od nepaměti, už od dob, kdy to byl jednoduchý kus dřeva, který pomáhal člověku, aby mu půda dala úrodu. Podle starověkých bájí byl pluh darem bohů; v Římě oslavovali pluh zvláštním svátkem a velkými slavnostmi; když Římané zakládali město, objeli jeho příští obrysy pluhem. Pluh byl symbolem zemědělské práce a více: symbolem míru a práce v míru. Je dobře připomenouti, že to byly české hlavy - bratrancei Veverkové - kteří podstatně zdokonalili pluh; udělali to tak dobře, že jejich pluh se ujal i v cizině a že mu i tam říkali ruckadlo.

Dnes bychom mohli za symbol zemědělské práce označiti traktor. Jistě není traktor jediný stroj, jediný motor, který slouží a pomáhá v zemědělství. Těchto strojů je mnoho a stále jich přibývá. Zemědělství se mechanizuje. Práci rukou nahrazují stroje. Je to k prospěchu těch, kteří pracují na půdě; je to k prospěchu těch, kterým zemědělství je nejbližší, ale je to i v zájmu celého národa, neboť je národní potřebou, aby zemědělství bylo vyspělé, aby dávalo stále větší úrodu, aby pracovalo stále účelněji, lépe.

Technický pokrok se nemohl zastavit u vesnic. To vycítil náš zemědělec již dávno a proto již dávno horlivě sledoval všechny zemědělský pokrok. Proto se učil hospodařit tak, aby výtěžek jeho práce byl co možno největší. Proto si pořizoval stroje, aby mu pomáhaly při jeho práci. Těchto strojů je potřebí zejména dnes, kdy naše zemědělství má méně pracovních sil, než mělo dříve.

A jako se u vesnic nemohl zastavit pokrok technický, tak se u vesnic nemohl zastavit i celkový vývoj sociální. Jdeme

k socialismu. Po této cestě musí jít i česká a slovenská vesnice. Je to v jejím životním zájmu, je to k prospěchu všech těch, kteří na vesnici žijí; a je to i v zájmu těch, pro které vesnice pracuje, pro které seje a sklízí. Už dávno poznala vesnice význam sdružování, význam spolupráce, význam společné práce. Už dávno poznala cenu družstevnictví, které ukazovalo, jak to, co jednomu nemožno pro celek je snadné. Dnes novým způsobem života vesnice, novým způsobem práce vesnice jsou JZD, Jednotná zemědělská družstva. Ta sdružováním, společným úsilím chtějí usnadnit práci drobnému a střednímu zemědělcům. Vývoj jde nutně k spolupráci; jde i k spolupráci na české a slovenské vesnici a výrazem této novodobé pospolitosti jsou Jednotná zemědělská družstva. Traktor bude pro mocníkem všech. Nejen těch, kteří na ně mají, nejen těch, kteří měli dosti peněz, aby si ho koupili, ale všech v celé vesnici. O to se také starají státní strojní stanice, které jsou nástrojem této technické, strojní pomoci naší vesnici. Náš zemědělec, jdoucí pomalu za pluhem, do kterého je zapřažena kravka, ale traktor jeho traktorista má zdravou tížadost pomoci, posloužit co nejlépe všem pracujícím lidem z vesnice, to je dnešní obraz našeho venkova. To je cíl, ke kterému musíme jít. Technika svými stroji nám dává možnost pomoci lidem pracujícím na půdě. Socialismus nám dává možnost pomoci pracujícím i na vesnici, aby lépe pracovali, aby lépe žili a je na těch, kteří to dobře myslí s českou a slovenskou vesnicí, i těch, kteří na vesnici žijí, aby těchto velkých možností plně využili.

Národní sčítání 1. března 1950

Na území naší republiky bylo poslední řádné sčítání obyvatelstva, jakož i sčítání průmyslových a živnostenských závodů provedeno v roce 1930. Následující sčítání, které se mělo konati v roce 1940, bylo zmařeno okupací a šetření provedené po osvobození mohlo být jen pomůckou pro nejnáléhavější úkoly naší obnovy po skončení války. Provedení skutečně rozsáhlého šetření, které by v sobě zahrnovalo jak populační rozvrstvení, tak i hospodářský stav je náležitou potřebou pro správnou činnost, pro sociální politiku a pro celý rozsáhlý komplex našeho hospodářského plánování.

Vláda proto rozhodla, aby v roce 1950 bylo provedeno sčítání lidu a ještě další rozsáhlá sčítání v plném rozsahu a jako datum byl stanoven 1. březen 1950. K tomuto datu bude provedeno nejen sčítání osob obývajících území naší republiky, ale také sčítání veškerých domů a bytů, sčítání zemědělských podniků a sčítání průmyslových podniků a živností. Je to po prvé, co se v naší republice koná statistické šetření v takové všeobecnosti, v takovém rozsahu a do takových podrobností, jak tomu bude 1. března 1950. Akce, která je připravována ministerstvem vnitra za součinnosti s naší lidovou správou, si vyžádá velikého pracovního vypětí,

jak při provádění soupisů, tak i za jejich zpracování ve Státním úřadu statistickém. Jen soupisný materiál se odhaduje na 30 vagonů papíru.

Od národního sčítání v r. 1950 můžeme si slibovat skutečně co nejupečlivější obraz sociální a hospodářské struktury našeho státu a spolehlivý podklad plánovací činnosti. Právě současně provedení sčítání obyvatelstva, průmyslového, zemědělského a živnostenského podnikání a soupis veškerého bytového fondu umožní zpřesnění pomoci vzájemné kontroly údajů, která by nebyla možná, kdyby tato různá šetření probíhala časově od sebe odděleně. První globální výsledky budou známy asi do tří měsíců po provedeném sčítání. Do konce roku 1950 budou pak některé výsledky podrobně zpracovány reprezentativní metodou. Úplné zpracování tohoto ohromného materiálu, o němž jsme podali některé údaje, s ovšem vyžádá ještě delšího času. Veliký státní politický dosah celé akce vyžaduje, aby všechny zúčastněné orgány, zejména veliké řady sčítacích komisařů a revisorů, kteří budou vybíráni okresními a krajskými národními výbory, ale i všichni občani spolupracovali přesným a pravdivým vyplněním sčítacích archů na zdanění tohoto díla.

Zprávy svazu

V sobotu 14. ledna 1950 konala se schůze ústředního výboru Svazu Čechů z Volyně, na níž byla učiněna mimo jiné tato rozhodnutí:

1. Byl prodiskutován a schválen návrh plánu činnosti SCzV na r. 1950.

2. Vypracováním pořadu valné hromady Svazu bylo pověřeno předsednictvo SCzV. Bylo rozhodnuto, aby se v sobotu 4. března 1949 před valnou schůzí svazu konala předpraha zástupců a delegátů odboček, kulturních pracovníků a jiných konjí Svazu (historické, komise pro vybudování pomníku obětem Ces. Malina a pro správu soc. fondu).

3. Pro brzké dokončení akce související s povolením odkladu splátek pro vol. Čechy - zemědělce v r. 1949 a event. dalších bylo rozhodnuto přijmout a pověřit dokončením tohoto úkolu kr. Evžena Matijenkou, jemuž se ukládá, aby urychleně zpracoval první část došlého materiálu a tento předložil NPF.

4. Ústřední výbor schválil přípravu pořadatelstva 4. plesu vol. Čechů v Žatci, rozhodl, aby ples nebyl pořádán na střelnici, ale v sokolovně v Komenského aleji a v novém sále býv. sokolovny „Vlastislav“ pod střelnicí v Žatci. Pověřil bratry Pavlíka a Tučáka organizací tohoto tradičního podniku a všem zaměstnancům SCzV uložil povinnost účinné pomoci. S povděkem byla vzata na vědomí zpráva, že bude postaráno o hodnotný kult. pořad na plese.

5. Byla vzata na vědomí zpráva špkt. Kozáka, že min. vnitřní připravuje seznam vol. Čechů, kteří dosud nemají čs. stát občanství a že bude požádáno hromadně o jejich propuštění ze sov. stát. občanství na základě dohody o opci a přesídlení.

6. Ústř. taj. Nágl byl zplnomocněn k vyřizování dotazníků min. vnitřní týkajících se dodatečného schválení reemigrace některých vol. Čechů, a to jediné na podkladě svědeckých a výpovědí nejméně 2 přísl. čs. zahr. arm. ze SSSR, kteří nejsou se žadatelem v příbuzenském poměru. Nebudou-li příslušné dotazníky vráceny Svazu ve stanovené lhůtě, budou žádosti automaticky zamítny.

Pohledávky za majetek zanechaný na Volyni — zmocnění k inkasu pro NPF - urychlené vrácení dotazníků. Všem volyňským Čechům - zemědělům, jimž byl již povolen odklad splátek za přidělené zem. usedlosti v r. 1949 byly rozeslány prostřednictvím MNV příslušné dotazníky k vyplnění a podepsání. V zájmu celé akce a v zájmu těch, jimž dosud odklad splátek nebyl povolen, žádáme o urychlené vrácení vyplněných a potvrzených dotazníků.

4. ples volyňských Čechů v Žatci

Pořadatelstvo oznamuje, že kulturní pořad na plese připraví 4členná umělecká skupina z Prahy v tomto složení: **N. Michajluk** - baryton, zazpívá sovětské vojenské písně a ruské romance, **Dr. Karel Bláha** - tenor, zazpívá české a slovenské písně, **pí Nežiomová** - klavír, **N. Petrunkin** - člen ruského dram. divadla v Praze, recituje díla ruských a sovětských autorů v ruské a ukrajinské řeči.

Ještě jednou upozorňujeme všechny vol. krajanů, aby si včas obstarali vstupenky v kanc. SCzV v Žatci u kr. Pavlíka, poněvadž u pokladny v sálech prodávány nebudou. Vstupenky platí do obou sálů.

Začátek v 18. hod. O občerstvení postaráno.

Žádosti o náhradu válečných škod a o zálohu na tuto náhradu. Upozorňujeme znovu krajanů vol. Čechy, kteří utrpěli válečné škody na Volyni, aby si podali žádost o jejich náhradu ministerstvu vnitřní prostřednictvím příslušného ONV. Ti, kdož tak již učinili, nechť si podávají žádost o zálohu na náhradu vál. škod. Přesto, že se zálohy zatím nevyplácejí, je třeba aby příslušné úřady měly přehled o celkových pohledávkách našich krajanů.

Odklad splátek za přidělené rodinné domky reemigrantům, kteří mají pohledávky za majetek zanechaný v cizině je zásadně povolován Osidlovacím úřadem a Fondem národní obnovy všem vol. Čechům, kteří se prokáží „ocenočným listem“. Svaz Čechů z Volyně bude žádat, aby tento odklad byl povolován i v tom případě, kdy přidělec sám nemá majetek zanechaný na Volyni, ale mají ho jeho rodiče nebo sourozenci, žijící s ním ve společné domácnosti, kteří jsou ochotni tyto své pohle-

dávky postoupit na úhradu splátky za přidělený rodinný domek.

Budujeme sociální fond

Na křtinách Antonína Stránského z Valů u Mar. Lázní dne 25. XII. 1949 bylo vybráno na podnět Antonína Vaňka a Josefa Stránského 1.125 Kčs na podporu vdov a sirotek po padlých. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Na pohřbu Milušky Sajlerové z Kolešova bylo sebráno sl. Mařenkou Kovandovou a Jiřím Porazikem na podnět rodičů zemřelé 3.300 Kčs na soc. fond, z čehož rodiče věnovali 500 Kčs. — Srdečně děkujeme všem štědrým dárcům a rodičům vyslovujeme upřímnou soustrast.

Prodám motocykl zn. „Jawa“ 175 ccm v dobrém stavu. Pláště a duše nové. Cena 20.000 Kčs. — Vladislav Veselák. Minice 5. p. Velemyšleves.

Koupím rodinný domek v Žatci. Nabídka do adm. t. 1.

Michal Adamín, Přezetice čp. 12, p. Kadaň, hledá Stanislava Adamínise, pocházejícího z Litvy, nyní pravděpodobně v Americe, dále Adamínise Viktora a Adamínise Vincentyho.

Volyňští studenti v Praze zvou na **Přátelský večírek**

s tancem a překvapením, pořádaný pro členy a pozvané hosty dne 3. února 1950 v býv. Dejvickém sále, nyní komunální podnik U sv. Matěje, Praha XIX, Dejvická 29, stanice el. dráhy č. 11, 7, 23, 18 na nám. dr. E. Beneše. Začátek ve 20 hod. Výtěžek bude věnován na dobročinné účely. Vstupné dobrovolné

Poděkování. Jménem volyňských krajanů z Českého Dubu zasíláme Pražské odbočce Svazu Čechů z Volyně, zejména p. předsedovi Ing. Tarasu Holubovyčovi srdečné díky za jejich vzpomínku na nás a dárek k Vánočním svátkům. — Přejeme všem členům odbočky a všem krajanům šťastný Nový rok a zdar ve všem.

Volyňáci z Českého Dubu zámek — Domov pro přestěhovalce.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(25. pokračování)

Na to vzal jejich „učkary“ (provaz, kterým mají kozáci podvázanu svoji dlouhou košili, spuštěnou na kalhoty) a svázal je oba k sobě

„Teď můžete jít oba domů, do večera dojdete.“

Kozák, který měl dříve pušku, se ještě žalostně ohlédl a prosil o její vrácení.

„Ta bude potřebná tam, kde se bojuje o tvoje i moje právo. Nikdy nebude sloužit k tomu, aby's s ní čekal za rohem až někdo půjde a pak mu chtěl vzít boty“ — odsekl Moravský.

Kozáci viděli, že je všechno marné. Svázání k sobě za přilehlé ruce a nohy vydali se k domovu.

Moravský pak sebral patrony, přehodil si dobytou pušku přes rameno a vykročil ke svému cíli. Šel údolím podél řeky, když uslyšel lidské hlasy a šplouchání vody. Opatrně se kradl rákosím až k místu, odkud se ozývaly hlasy a pozoroval. Z řeči vyrozuměl, že to jsou „svoji“. S radostí vyskočil na břeh a křikl:

„Soudruzi, podejte mi loďku!“

Za několik minut byl už na druhém břehu. Koupající se rudoočejci jej obstoupili a zvědavě se dotazovali na novinky z města. Několik jinochů se pak obléklo a zavedli ho do tábora. Tam se všichni kolem něho seskupili a naslouchali jeho vyprávění. Hned mu přinesli jídlo, které sebrali mezi sebou. A dal každý něco; ten salám uzžený, onen konservu, jiný čaj, cukr a jiné. Moravský, jsa mile uvítán, cítil se opravdu jako mezi svými.

K večeru velitel tábora Volkov telefonoval do štábu. Za dvě hodiny přijelo auto a odvezlo Moravského na hlavní velitelství.

Hlavní štáb byl umístěn ve třech železničních vozech, stojících na vedlejší koleji ve stanici Kojalovo, asi dvanáct kilometrů od Batajska. Velitelem rostovské fronty byl tehdy Čerňavskij, náčelníkem štábu Sorokin.

V jednom z vagonů byl Moravský pódoben přísnému výslechu. Když se jeho výpovědi ověřily jako pravé, bylo mu vysloveno pochvalné uznání a byl navržen k vyznamenání.

U štábu pak ztrávil celý týden.

Situace na rostovské frontě byla špatná a čekat pomoc nebylo odkud. Z okolí docházely také špatné zprávy. Menševici a eserí řádili v hlubokém týlu. Na severním Kavkaze organizoval generál Skuro z domorodých Čečijů a Čerkesů „divokou divisi“. Baku bylo obsazeno Turky, v Gruzii byli Angličané. Tamanská armáda utrpěla značné ztráty. Bylo nutno setřít střelivem a potravinami. Vojska však neztráceli ducha. Věřili pevně pracující třídě a v konečné vítězství. Podzemní organizace ve městech a v týlu vůbec byly také silné a značně pomáhaly bojující armádě.

Jednoho dne byla ve štábu tajná schůze všech velitelů. Tam se Moravský seznámil s velitelem hlídkové jízdy Seredou. V rozhovoru s ním se Moravský doznal, že jezdí na koni a že by rád k němu do oddílu. Sereda by ho rád přijal. Musel však mít povolení ze štábu.

Druhý den se tedy vypravil k veliteli Čerňavskému. Ten o tom nechtěl ani sly-

šet, avšak bojové odhodlání Moravského a naléhavé prosby zapůsobily, že svolil.

Jeздеcký oddíl Seredy se skládal z třiceti mužů. Oddíl měl jenom jeden kulomet, z něhož střílel v době potřeby Sereda sám. Oddíl ten dělal velké rejdy v týlu a mnohdy se jim zakrývaly trhliny v linii fronty.

Do tohoto oddílu byl teď přijat Moravský. Dostal dobrého koně a malou jeздеckou pušku.

Oddílu však byl souzen brzký zánik. A právě proto, že byl odvážný velitel a stateční vojáci.

Bylo to jednoho parného červencového dne. Bujná pšenice už přerůstala člověka. Jako moře vlnily se její zlaté klasy. Po polji cestičce uprostřed rozlehlých lánů jel oddíl Seredy na průzkum.

Brali se pak užlabinou už v týlu nepřítel. Pod jedním vrchem zastavili. Moravský měl za úkol vyjet nahoru a rozhlédnout se po okolí.

Jakmile však vyjel na kopec, obrátil koně a úprkem se hnul dolů, křiknuc:

„Kozáci,“

Bylo jich kolem padesáti.

Velitel, uslyšev Josefův hlas, hned připravil kulomet a nařídil vojákům připravit se k obraně.

Kozáci, když uviděli Moravského, hnali se hned za ním a mířili přímo na oddíl.

„Palte!“ — vykřikl Sereda a sám už rozsvětl smrt z svého kulometu. Stěštil mu však dost dobře nepřálo. Nikdy se ten kulomet nezasekával, až teď, kdy je nejvíce zapotřebí, aby střílel. Velitel nestačil už nic říci, neboť v té chvíli přihnul se jako divý dábel kozák a rozpálil mu šavli hlavu. Mrtvé tělo velitelovo, jak vstal a chtěl se bit šavlí, se skácelo na zem a šedý mech se zbarvil krví.

Smrt svého velitele uzlel Moravský, jenž se statečně bil s dvojnásobnou přesilou. Když viděl padati tělo Seredovo, nenávisť a touha po pomstě mu dodaly sílu. Aby nevznikla v oddíle panika, vzal velení na sebe. Věděl, že kozáci mohou odrazit jenom salvovými výstřely. Zavelel tedy a jeho - „salva“ - jako hrom burácela okolím.

Kozáci překvapeni silným odporem vrazili z úžlabiny, zanechavše tam hodně svých mrtvých, a dali se na druhou stranu.

Moravský se rozhodl bránit se puškami poněvadž jít přímo do útoku — šavle proti šavli — by bylo při nepřiměřených silách jistou záhubou. Kozáci by v tom případě měli tu výhodu, že útočili s vrchu.

Kozáci, když viděli, že jsou v přesile, chtěli za každou cenu oddíl zničit. Roztáhli se do dlouhé řady a znovu se hnali na Seredův oddíl. Brzy však se dali znovu na útek.

Odstup ten využil Moravský a křikl: „Na koně!“

Pak dal rozkaz, aby polovička oddílu vyjela na protější vrch a odtud kryla ústup oddílu v úžlabině.

Jakmile vyjeli z úžlabiny, setkali se s kozáky. Ti totiž obehli vrch a chtěli útočit z druhé strany.

Moravský viděl, že polovina oddílu by nemohla vydržet útok. Dal proto rozkaz, aby ihned vyjeli na vrch i ostatní a teď svedli bitvu.

Kozáci se hnali jako lavina přímo na oddíl.

„Savle ven!“ — zavelel Moravský.

Na to se ozval hromový hlas:

„Za revoluci!“ — a mohutné volání „hurááá“ neslo se ozvěnou.

A teď se srazili jako dva černé mraky za bouře.

Vrazili přímo mezi kozáky. To však bylo nebezpečné, neboť kozáci teď je mohli obklíčit. Oddíl se zeslaboval. Na obou stranách padali mrtví.

Byl to strašný boj. Zvonivé údery šavli, hluché a tupé údery o lidské tělo, děsivé nářky umírajících lidí a dupot koňských kopyt mísily se v jeden neproniknutelný řev. A tekla lidská krev.

Oddíl Moravského byl značně zeslaben. Sám už ruku necítil. Kozáci už měli vítězství na dosah. Situace byla špatná.

Tu se Moravský rozhodl použít lsti a křikl:

„Držte se, soudruzi, tam se blíží posila! Za mnou!“

Kozáci ustrnuli. Vzpamatovali se zas, až knyz žádný oddíl jdoucí na posilu neviděli a zřeli před sebou dvanáct vojáků Moravského jak utíkají v čele se svým velitelem. Spustili po nich teď palbu. A zase padali mrtví.

Pod palbou kozáckých pušek uháněli až k táboru rudogvardějské pěchoty, která začala střílet do kozáků a odehnala je.

Z celého oddílu statečného velitele Seredy zůstalo jenom šest mužů. Ostatní zůstali ležet na poli boje „jak zákony kázaly jím.“ Padli smrti chrabří.

Stateční bojovníci dojeli pak až do štábu, kde Moravský vylíčil krvavý boj.

Od té chvíle už nebyl oddíl Seredy a zůstala jenom hlídková četa, složená z pěti bývalých příslušníků oddílu, v čele s šestým — Moravským.

Situace na frontách byla beznadějná přesto, že síly revoluce byly veliké. Bělogvardějci spolu s Němci nabývali převahy.

Esalony, které byly vyvezeny z Kostova stál teď ve stanici Kojalovo. Některé byly rozvezeny po menších zastávkách a stály na vedlejších tratích. Jinam nebylo možné je odvést. Spojení bylo poškozeno.

V téže stanici byl umístěn v železničních vozech hlavní štáb.

Bylo zde nebezpečí, poněvadž v esalonench bylo většinou střelivo, že bělogvardějci se budou snažit tyto zásoby zničit. To bylo lehké, neboť trať vedoucí k bělogvardějcům byla volná a nepoškozená. Bylo nutno tedy ve směru k bělogvardějcům trať vyhodit do vzduchu.

Úkol ten byl svěřen hlídkové četě Moravského.

Jednoho teplého večera vzal si Moravský s sebou ještě dva své vojáky a vykročili. Šli podél vysokého železničního náspu. Z pravé strany byl velký lán vysoké pšenice, s nímž si pohrával slabý větřík.

Na své cestě narazili na svoji hlídku, jež střežila trať. Moravský se zeptal, zda není něco podezřelého v okolí. Dostal odpověď že nikde nic nebezpečného není; přesli trať a brali se po druhé straně.

Moravský nosil svůj revolver v pravé kapse. Po delší době však se mu kapsa roztrhala a tak při chůzi mu teď vypadal a spadl přímo do holinky.

To byli už „na území“ nepřítel. V dálce byla vidět strážná železniční budka.

Moravského revolver už dosti v té ho lince tlačil. Usedli tedy na chvíli, aby se Moravský mohl přezouti. (Pokrač.)

Dějiny české Volyně

Dr. J. Folprecht

půda tam byla desetkrát lacinější než v Čechách. Vyhlička na velkou úrodu, málo pracovníků, což omezovalo konkurenci, možné vyniknutím po stránce zemědělské, když tam selské hospodaření bylo dosti primitivní — to vše vábilo k přestěhování.)

Auerhan²⁾ uvádí, že v té době byla libra masa na Volyni za tři kopějky, kůň stál 15 rublů (v r. 1920 45 korun), kráva s teletem ještě méně. Mičan³⁾ píše, že v Kupičově bylo zakoupeno Čechy 6.000 jiter po 12 rublech (mírová cena ruble byla 2 K 52 h), při čemž ovšem vedle upravené půdy bylo množství lesa a močálů.

Myšlenka přechodu na Volyni se roznesla po severních i jižních Čechách dosti rychle, později hlavně přičiněním jednoho z vystěhovaleckých jednatelů, snad inženýra v státní službě rakouské zaměstnaného, Františka Příbyla, který se dal za tuto myšlenku od rakouských úřadů i pronásledovati.

Kolonisaci také usnadňovala okolnost, že Poláci podle ruského nařízení ze dne 10. května 1864 a 10. prosince 1865 nesměli zakupovati půdu v národních okrajových oblastech.

Jak se v Čechách nazíralo na stěhování na Volyni, je vidno zřejmě z článku časopisu Pokrok.⁴⁾ Mluví se v něm o Rusínech jako o dobrém, sice nevzdělaném lidu, ale jemných mravů. Od nás se učí hospodářství, my od nich zdvořilosti, které nás Němci odnaučili. Cestujeme beze strachu, zámku není potřeby, neb není zlodějů. Zebráka není vidět, leč o pouti... Polská šlechta vidí ráda Čechy, neboť jsou katolíci a nejsou Moskalé! Ruské duchovenstvo a lid zase je vidí rádi, neboť jsou husité a nejsou Poláci. Ruský funt masa, rovnající se vídeňské libře, stojí zde 7 krejcarů....

Ríká se, že vystěhováním trpí vlast. Ano, ale nenazývejte je vystěhoválci, nýbrž cestovateli. Je to cestování, hledání obživy. Chceme i v cizině zůstat Čechy.

Nekoupíme-li my volyňskou půdu, koupí ji Němci. My budeme sedět u hrnku bramborů. Za 1000 zl u nás koupíte pět korců a budete se stále plahočit, zde za 500 zl koupíte šedesát korců černé, lepší půdy, než na Chrudimsku nebo Žatecku, druhých 500 zl si necháte na cestu, budování a jednoroční výživu...

Dr. Chleborád jako zakladatel dělnického hnutí v Čechách mluvil o stěhování a jeho budoucnosti, poněvadž u nás rolnické hospodaření nepodává dostatečné výživu...

Nám škodí svěhování kamkoli (do Sedmíhradska, Srbska, na Krym, na Kavkaz, do Ameriky, odkud ner. návratu... Proti stěhování se mluví, ale neukáže se prospěšný vzor... Ti, kdo odcházejí do Ameriky, to jsou vystěhoválci, ti se už nevrátí.... Na Kavkaze je půda vůbec zdarma (r. 1869)... Výhody zde: svoboda spolčování, nabytí jmění, zachování národnosti... I u nás je stěhování nutné.

Důvod slovanský

Již na Slovanském sjezdě v Moskvě vyšlehlá při žádané české emigraci myšlenka Žerebcovova, že stěhování Čechů na Volyni povznese polní hospodářství této úrodné země, že se tak pomůže slovanskému národu a že ani možné ztráty národnosti by nebyly tak škodlivé, jako ztráty, vedoucí k národům neslovanským.

Ostatně tehdy myšlenka slovanská byla v Čechách i na Moravě obrácena k Rusku velmi silně, a to v nejširších vrstvách. Národ, nedávno se probudivší, byl v letech padesátých a šedesátých minulého století zasahován nejtěžšími politickými a národními ranami, což na neposledním místě přičítal tomu, že se vzkřísil, obrodil a počínal sletit už dokonce i po stránce hospodářské. Dualismus rakousko-uherský, v němž si Němci brali na starost hlavně pokoření Čechů, Maďaři pak Slováků a jiných Slovanů působil odpor a živil naděje v Slovanstvo a jeho představitele. Nebylo ani s podivem, že na našich

vesnicích bylo dosti často viděti obrazy cara a jeho rodiny i vynikajících osobností ruských a srbských.

Země největšího ze slovanských národů lákala k sobě i naše nejméně pokročilé, ale přesto politicky slyšící lidi. Nepomýšleli při tom na své odnárodňování a nepomyslili ani na své náboženství. Měli na mysli pouze možnost řádné rolnické práce, výživu svých rodin a politický klid, a to v říši slovanské.

Ovšem už krátký pobyt na Volyni a hlavně vývoj ruského i polského a ukrajinského nazírání na Čechy a na jejich politické i náboženské poslání na těchto „kresách“ nutily je k ostražitosti a jemnému odlišování mezi tím, co lze a co nelze.

Ale silný motiv slovanský a ruský jich neopustil.

Polská účast na vystěhování Čechů

Križanovskij tvrdí, že stěhování Čechů na Volyni mělo svůj původ ve vrstvách polských. Přiznává to také aspoň nepřímou Zofja Cichocka pravíc, že plukovník Gresser, důvěrník generálního gubernátora Kyjevského, považoval za první svůj úkol, aby účast Poláků na přesídlování Čechů na Volyni co nejdříve znemožnil a celou akci převzal s českými plnomocníky sám.

V poměru polsko-ruském po povstání polském r. 1863 můžeme zajisté v každém počínu polském vtušiti důvod politický a národní, po případě i náboženský, katolický.

Vystěhovalečtí jednatelé čeští, Fr. Příbyl a Josef Olič, sháněli po Čechách zájemce o volyňskou půdu, ale o praxi nabývání této půdy neměli celkem nijakého tušení. Ani když Příbyl meškal ve Varšavě už r. 1867, hned po zakončení Slovanského sjezdu v červnu, neměl o technice stěhování nijakých představ. Na krakovském předměstí našel firmu Wilkoňského a Bordásze, s kterou později vešel ve styk ve věci emigrace. Z této kanceláře se kolonisovali na Volyni také Němci. (Pokračování)

¹⁾ Národní listy už v r. 1867 píší o návštěvě Alexandra II. v Rakousku a o jeho přání, mít dobré české hospodáře rolnické v Rusku.

²⁾ Dr. Jan Auerhan: Česká osady na Volyni, na Krymu a na Kavkaze, V Praze 1924.

³⁾ Vlad. Mičan: Česká emigrace v Polsku a na Volyni. V Brně 1924.

⁴⁾ Pokrok, 1869, č. 234.

Popisy českých osad na Volyni — Vilémovka

(Pokrač.)

Divadelní odbor si vedl neméně čile. Dlužno vzpomenouti, že zde bylo pořádáno i několik volyňských premiér. Tak se zde hrála opereta „Květ kapradiny“, napsaná J. Foitíkem, k níž hudbu složil a hudební doprovod vedl Vl. Hybler, vilémovský občan. Dále se zde hrála divadelní hra od téhož Vl. Hyblera „Na Jirovcově gruntě“, kterou vilémovský soubor zaje zahrál i do Lucka, kde byla s velkým úspěchem předvedena na jevišti v ČMS. Dvakrát zde byly hrány „České jesličky“, velmi výpravná hra z pera J. Foitíka. Vilémovka měla také velmi dobrý pěvecký sbor, vedený Vl. Hyblerem. Sbor se docela dobře umístil na okresní olympiádě v Horochově, pořádané sovětskými orgány v r. 1940. Již výše jmenovaný Vl. Hybler v roce 1939 založil také pěvecký sbor v Lucku, kde v tom čase pracoval v redakci „Krajanských listů“, redigovaných pisatelem tohoto článku. Lucký pěvecký sbor, sestávající z dosti dobrých sil, dával mnoho dobré naděje do budoucna. Snad to nepatří k popisu naší obce, ale nemohl jsem to přejít mlčením, když v čele slibného souboru stál náš občan!

V roce 1938 postavila obec na obecním hřbitově památník padlým z první světové války. Sluší vzpomenouti, že na tomto hřbitově bylo pochováno několik set ruských vojnů, a o jejich hroby se obec vzorně postarala. Všechny hroby byly opraveny betonem a také hřbitov byl ohrázen trvalým oplocením. Do pomníku na radu redaktora „Krajanských listů“ byla zazděna pamětní listina se stručným popisem osady a datem, kdy pomník byl založen. Svěcení se odbyvalo v srpnu 1939, kdy již bylo ve vzduchu takřka cítit prach. Pamětníhodná jsou slova, proslovená při tomto svěcení redaktorem „K. L.“: „Černá mračna se rychle hromadí. Je nesporné, že z nich brzy udeří a zapálí svět k novému ohni světové války. Přejde utrpení, ale z tohoto ohně a z tohoto utrpení se zrodí nové, svobodné Československo. Československo osvobozené od zrádných občanů německé národnosti, Československo, které konečně bude mít dosti místa pro ty, kdož mu věrnost zachovají — pro zahraniční krajanů a v tom počtu i pro nás!“

Vypuknutí druhé světové války nikterak nepřekvapilo a občané byli na její příchod dobře připraveni a vyzbrojeni vírou ve vítězství práva a spravedlnosti. Po příchodu Rudé armády v září 1939 obec se živě zapojila do nového řádu. Zvláště byl mile uvítán fakt, že v místní škole byl po prvé za dobu jejího trvání zaveden český jazyk jako jazyk vyučovací. Čile si vedl obecní konsum, který dovedl v obtížných dobách reorganizace obchodnictví zásobovali své občany nutným zbožím. Nadřízené úřady byly obci plně spokojeny.

Německý přepad Sovětského svazu v r. 1941 působil jako mrazivá sprcha. Občané tušili, co se blíží a následky nedly na se dlouho čekali. V několika dnech přicházely hrůzostrašné zprávy o prvních zvěrstvech. Tak v Horochově Němci, když přišli do města, svolali občanstvo, vybrali si několik desítek lidí, vojsko je obklíčilo a vyvedlo z města. Více tyto občany nikdo nespasil. Proslýchalo se, že byli postřeleni kdeisi za městem v roklinách. Následovalo drancování. Nikdo nesměl zabít ani slepici, aby se nevydal nebezpečí pokuty nebo i vyššímu trestu. Hospodáři směli semlat pro své rodiny po 8 kg obilí na měsíc a osobu, při čemž se mlelo tak černě, že pečivo nebylo ani k jídlu. Němci

projížděli obcemi jako zběsilí a všude z nich šla hrůza. Lidé zatínali pěstě a libovali odpatu, zvláště potom, kdy gestapo zastřelilo dva mladíky Václava Hyblera a Josefa Kyselku, jediného syna Roberta Kyselky. Brzy však začaly proskakovat první zprávy o neúspěchu Wehrmachtu na východě. Tyto zprávy zvláště přivážel místní učitel z města, kde pracovala protiněmecká buňka, načež byly šířeny mezi důvěryhodné občany. Tak sem pronikla zpráva i o tom, že v SSSR je československá armáda, vedená plk. Svobodou. To se mladí lidé již připravovali na to, že se při první příležitosti přihlásí do jejích řad.

Jaro 1944. Měli jsme ještě plno Němců, když sem pronikl oddíl ruských partyzánů. Co bylo zvláštní, že se usídlili v českých obcích Sklíně a Vilémovce. To proto, že ne dosti důvěřovali ukrajinskému obyvatelstvu, značně prosáklému banderovstvím. V českých obcích se cítili partyzáni v bezpečí a zdárně prováděli své akce. Pamatuji moment, kdy cestou, vedoucí nedaleko od obce, ustupoval německý oddíl, který se „odpoutal“ od Lucka. Partyzánská hlídka jej zpozorovala, následovalo hlášení a rychlá porada. Velení partyzánského oddílu se však rozhodlo, že nechá Němce v klidu projít, poněvadž Němců bylo hodně a partyzáni se obávali, aby pak nebylo ublíženo obcím, z nichž by byli podnikli výpad.

Sovětsko-německá fronta, která se zastavila na několik dnů v prostoru obcí Nesviče-Dubové Krčmy a j., se začátkem dubna v noci ve vši lichosli přes nás přesunula, takže ráno jsme měli v obci Rudoarmějce, aniž by bylo v okolí vidno vystřeleno. Za několik dní na to přijel do obce první posel čs. jednotek — rotný Stanislav Baťa, který šel se Svobodovou armádou jako tankista již od Buzuluku. To byl v obci poplach! Každý chlěl vidět skutečného československého vojáka, který se zdál být v našich očích blanickým rylířem a přáli jsme si býti co nejdříve také takovými. Baťa si odvezl do armády první příspěvek — dva psací stroje, darované bývalou redakci „Krajanských listů“. A za několik dní se rukovalo... Šli staří, šli mladí, šli tálové se svými syny (Josef Svatuška s dvěma syny. Uvádím jména těch, kteří nastoupili: Josef Svatuška otec, Josef Svatuška syn, Vladimír Svatuška, I. Mlejnek, Josef Hnízda, František Hybler, Vladislav Hybler, Josef Hybler otec (vrácen odvodní komisí jako neschopen, Josef Hybler syn, Josef Hybler syn Václava, Václav Hybler, Josef Foitík, Václav Holas, Václav Pavelka, Jiří Sirotek, Josef Herynek, Jaroslav Hybler, Josef Tlustý, Václav Tlustý, Josef Hybler syn Františka, Jos. Hybler „ulbárovský“, Josef Krajdl, Stanislav Žitný, Vladislav Heller, Antonín Kelner, Josef Svatuška, Antonín Kačirek, Jaroslav Žitný, Josef Heller, Josef Žitný, Václav Hokeš, Antonín Hokeš, Václav Svatuška, Jaroslav Hokeš, Stanislav Šimon, Josef Matouš, Antonín Matouš, Josef Konopka, Jaroslav Matouš, Josef Žáček, Václav Žáček, Josef Mazánek, Vladimír Tlustý a Antonín Miller.

Zvláštní zmínky zasluhuje Václav Hybler, který odešel do armády se značně pokročilou tuberkulosou plic. Pries to nechtěl opustiti armádu. Na Hnídavě, kde byly jednotky rozmístěny, již ulehl a stále nechtěl domů, až musel být takřka silou odvezen. Brzy nato doma zemřel.

Z uvedených bylo značné množství lidí velmi mladých — téměř 16letých chlapců.

V bojích padli: Josef Svatuška starší, František Hybler, Josef Krajdl, Antonín Hokeš, Jaroslav Hokeš, Antonín Kačirek a už v Žatci se zastřelil Josef Matouš. Důstojnických hodností dosáhli: Antonín Hokeš, Josef Foitík, Josef Svatuška, Stanislav Žitný a Josef Tlustý.

Vilémovka přesídlila do vlasti celá. Hlavní skupina je usídlena v Olbramovicích u Mor. Krumlova, několik rodin je v Žatci, několik v jeho okolí a několik rodin je roztroušeno jednotlivě v různých okresech republiky.

Tím jsem asi zhruba vyčerpал to, na co se pamatuji a co by snad zasluhovalo úvahy. Má-li někdo z našich krajanů k tomuto popisu nějaké připomínky, budu mu vděčen, když mi je sdělí. J. Foitík

Různé zprávy

Volyňský ples

Vzpomeňme si na rok 1947, na den 12. ledna, kdy se konal první Volyňský ples. Za jakých okolností a atmosféry se konal? Když jsem přijel, setkal jsem se s mnoha krajanů, kamarády a příbuznými. Každý byl tenkrát ještě v uniformě, a každý mně říkal to samé: „Kdybych zde měl již rodinu — bylo by to veselější.“ I když bylo veselo, a tenkrát se ples vydařil, nebylo možné nevzpomenout na všechny ty na Volyňi. To byl jediný stín.

Od těch dob se každoročně v Žatci pořádá Volyňský ples, který se stal již jakousi tradicí žatecka. Na prvním plese bylo mnoho nevolyňských, tenkrát byli zvědaví jak se budou naši chovat, vzpomínám si, jak se vyprávěly divoké historky o tom jak lítají nože, jak se válejí opil pod stolem atp. Nic takového tam tenkrát nikdo neviděl, a naopak, byl to jeden z nejlepších plesů s kulturním programem.

A co bylo nového, mezi tancem se nikdo nemačkal po koutech, ale po slovanském zvyku se procházeli hezky dokola, jako jsme to dělali na Volyni. Se mnou tam byli tenkrát členové Vinohradského divadla Václav a Sochor, i těm se to velmi líbilo. Dnes se koná ples za jiných a veselějších podmínek, máme zde rodiny, každý má to zaměstnání, a věřím že i tentokráte zanechá u všech ten nejlepší dojem.

Tož na shledanou při slušné a krásné zábavě v Žatci. L.

*

Vyloženi stálých voličských seznamů

Stálé voličské seznamy budou vyloženy k veřejnému nahlédnutí všem občanstvu od 16. ledna do 31. ledna t. r. v kanceláři č. dv. 16 na radnici v Žatci. MNV v Žatci vyzývá všech no občanstvo, aby do seznamů ve vlastním zájmu nahlédlo, aby mohl být provedeny výmazы, zápisy nebo potřebné změny bydliště. (TSMNV)

Д. МЕДВЕДЕВ,
Герой Советского Союза

(Продолжение)

Кузнецов решил выяснить все поподробнее.

Он спросил Гаана:

— Когда проложен подземный кабель?

— Месяц назад.

— Кто его строил?

— Русские. Военнопленные.

— Как же это вы доверили русским тайну местонахождения ставки Гитлера?

— Их обезопасили.

— Что вы имеете в виду? Их уничтожили?

Гаан и Райс молчали.

— Сколько работало военнопленных?

— Двенадцать тысяч.

— И все двенадцать тысяч...

— Но это же гестапо — пытаться оправдаться Гаан.

Кузнецов выяснил у пленных все, что было нужно. Попутно он проверил себя: у них не возникло даже сомнения в том, что он не немец.

Можно было уже направить Кузнецова для разведывательной работы прямо в Ровно. Но одно обстоятельство меня беспокоило: иногда во сне Николай Иванович разговаривал по-русски. Этим он мог себя выдать.

Пришлось сказать Кузнецову об этом и посоветовать ему поменьше говорить по-русски.

Кузнецов стремился как можно скорее начать, как он говорил, настоящее дело. Он питал смертельную ненависть к немцам, хотя говорил об этом мало, так как по природе был сдержанным и даже несколько замкнутым человеком.

Лучше настоящих

В самом центре Западной Украины, утопая в зелени, широко раскинулся город Ровно. Ничем этот город не примечателен: дома в нем маленькие, одноэтажные, и лишь на центральной улице стоят двух и редко трехэтажные. Тем не менее именно этот город немцы сде-

лали центром оккупированной части Украины.

И хотя в руках немцев в ту пору был Киев, центром оставался Ровно. Немцы, вероятно, рассуждали так: подальше от фронта спокойнее.

В Ровно находился рейхскомиссариат для Украины, во главе которого был наместник Гитлера на Украине гаулайтер Восточной Пруссии Эрих Кох. Там же расквартировались гестапо, штаб фельдмаршала и штаб генерала фон Ильгена, командующего особыми (карательными) войсками на Украине. Город кишел немцами, офицерами, чиновниками и их родственниками, которые приехали сюда за легкой наживой.

В Ровно можно было добыть очень полезные сведения для командования Советской Армии — о перебросках и перегруппировках немецких войск на фронте, о строительстве новых линий обороны, о мероприятиях хозяйственного характера и о том, что творится в самой Германии.

Мы решили к этому городу подобраться всерьез, не спеша, осторожно, продумывая каждый свой шаг.

В первую очередь было решено направить в Ровно тех, кто знал этот город, имел там родственников и знакомых.

Выбор пал прежде других на Колю Приходько. Приходько родился в Здолбунове Ровенской области. Перед войной работал в Ровно заведующим складом на железнодорожной станции. Эвакуировался он из города в последнюю очередь, погрузив на грузовую машину все ценности со склада, когда на улицах уже шла стрельба и гремели взрывы.

Коле Приходько шел двадцать второй год. Он был огромного роста, как говорят, косая сажень в плечах, складного сложения, с хорошим лицом и добрыми карими глазами. Такими мне представля-

лись всегда былинные богатыри. Приходько и в самом деле обладал богатырской силой и выносливостью. Ничто не страшило его, он рвался туда, где опаснее.

Когда наш отряд был еще на марше в Сарненские леса, с Колей Приходько произошел такой случай. Опередив группу разведчиков, он зашел в одно село. Посреди улицы стояла большая толпа, крестьянки плакали, причитали. Приходько подошел к женщинам и спросил:

— Что тут происходит?

— Да вот забирают наших хлопцев и дивчат до ниметчины.

В кругу стояли молодые девушки и парни с котомками за плечами. Их охраняло шестеро полицейских.

Растолкав собравшихся, Приходько подошел к полицейским:

— Вы кто такие?

— Полицаи, — ответил один, не подозревая, с кем разговаривает: на Приходько была полуштатская одежда.

— А зачем молодежь забираете? — крикнул он.

— Приказано — и забираем. Да ты кто такой? — озлившись сказал старший.

— Сейчас представлюсь!

С этими словами Приходько схватил за шиворот сразу двух полицейских и изо всей силы стукнул их лбами. Как мячики, отлетели они друг от друга и растянулись на земле.

— Бросай оружие! —скомандовал Приходько остальным, направив на них автомат.

Когда, соблюдая осторожность, наши разведчики вошли в село, им представилась такая картина: Коля Приходько ведет задушевные разговоры с крестьянами, у него лежат шесть винтовок, а чуть поодаль на земле сидят обезоруженные и связанные полицейские.

(Продолжение следует)

S bolestí vzpomínáme památky naší drahé dcery, sestry a vnučky **Miluse Sajlerové**, nar. 27. I. 1932 v Dlouhém Poli na Volyni. Odešla neočekávaně z kruhu naší rodiny dne 16. října 1949 o 3. hod. ranní.

Vzpomínka na Tvé mladé srdce, vznaté nadšením a láskou radostného mládí zůstane pro nás věčně živá.

Se stále stejnou bolestí vzpomínáme a posíláme Ti na Tvůj hrob přání sladkého spánku.

Rodiče, bratr, babička a dědeček

Oznámení

S bolestí v srdcích a se slzami v očích oznamujeme všem přátelům a známým, že po dlouhé a těžké nemoci nás navždy opustil náš milovaný manžel, tatínek a dědeček

Václav Vejchoda,

narozený 10. VI. 1890 v Ulbárově na Volyni. Zemřel 15. XII. 1949 ve Větrušicích u Žatce. Děkujeme touto cestou panu faráři Hofmanovi, pěveckému sboru v Žatci a všem ostatním, kdož jste doprovodili našeho milovaného na městský hřbitov v Žatci. Želíme jeho odchodu a přejeme mu sladký spánek a lehké odpočinutí ve svobodné vlasti.

Truchlící rodina Vejchodová, manželka, děti a vnučata.

Oznamujeme všem příbuzným, že 18. prosince 1949 zemřela naše milovaná matka, babička a prababička

Marie Ledvinová

ve věku 94 let. Narodila se v Čechách a jako 11letá dívka odešla s rodiči na Volyni. Po těžké pouti životem - po druhé světové válce - zase se vrátila do země svých předků a nyní v ní našla věčný klid.

My jí přejeme, aby jí Bůh dal lehké odpočinutí. Budiž jí země česká lehkou! Vzpomínáme a nikdy nezapomeneme. Kdož jste znali její dobré srdce, vzpomeňte s námi.

Děti, vnuci, pravnuci a rodina Ledvinová.

S bolestí v srdcích a se slzami v očích oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 19. I. 1950 tomu bylo 13 let, co nám odešla naše drahá dcera a sestra **Růženka Prokúpková**, narozená dne 23. VIII. 1922 ve Vrbě na Volyni.

Budiž Ti země ruská lehkou! Vzpomínají: matka, sestra, bratři a švagrové.

Stále vzpomínáme památky našeho drahého manžela a otce **Františka Prokúpka**, který zemřel dne 19. ledna 1947 ve stáří 67 let ve Vrbě na Volyni.

Kdo jste znali zemřelého, vzpomeňte s námi.

Spí sladce, drahý manželi, budiž Ti země ruská lehkou!

Manželka, synové, nevěsty a vnučata.

S potěšením konstatujeme na základě nových a nových přihlášek, které docházejí administraci k odběru Věrné stráže, že zájem o náš časopis stále vzrůstá. Zjistili jsme však na základě přihlášek, které naši krajané — zemědělci podávali na Svaz o odklad letošních splátek, že je ještě značné procento těch, kteří sice těží z výhod, které umožňuje náš zájmový časopis, ale kteří ho přesto nepodporují a neodebírají. Jsme však přesvědčeni, že v letošním roce nebude jediné volyňské domácnosti, kam by nedocházela Věrná stráž, která je mluvčím a hájí zájmy bez rozdílu všech příslušníků naší veliké krajaňské rodiny.

TISKOVÝ FOND

Na svatbě slečny Věrušky Pallova s panem Vladimírem Jelínkem, která se konala dne 13. listopadu 1949 bylo sebráno na podnět odb. učitele Vladimíra Křivky a pana Pally Bohouše 2000.— Kčs na tiskový fond Věrné stráže, jediného volyňského časopisu, který přispívá k udržení stálého styku tak roztroušených volyňských rodin. — Děkujeme srdečně iniciátorům sbírky, všem štědrým dárcům a novomanželům přejeme, aby jejich společná cesta životem byla vyzněna úspěchy, radostí a štěstím.

Na silvestrovském večírku dne 31. XII. 1949 u bratra Josefa Jonáše v Uničově na podnět bratří Vladimíra Vondráčka a Václava Krejčího, ze Lhoty sebráno mezi účastníky na tiskový fond Věrné stráže 380 Kčs. Děkujeme dárcům a Věrné strážím přejeme klidného rozvoje.

Odbočka ve Šternberku

Naši krajané v domově pro přestěhovalce v Českém Dubu u Turnova projevují opravdu mimořádný zájem o náš zájmový časopis. V těchto dnech jsme od nich obdrželi znovu 500 Kčs na tiskový fond. — Děkujeme co nejsrdečněji a přejeme jim ještě dlouhá léta spokojeného života.